

Ο ΓΡΥΦΟΓΥΨ.

Ο Γρυφογύψ (Vultur Gryphus), κοινότερον λεγόμενος Κόνδωρ (Condor), γεννάται εἰς τὴν Νότιον Αμερικήν. Ήερὶ τοῦ μεγέθους καὶ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ ἵπτονδυγτὸ ποτὲ πάμπολλα τεφάστια, ὡς, παραδείγματος χάριν, ὅτι σιχόνει ἔλαφον εἰς τοὺς ὄνυχας τοῦ, ὅτι ἀρπάζει δεκαεπτή τέκνα, ὅτι αἱ πτέρυγες αὐτοῦ ἔχουν ὁκτώ πτυχῶν μῆκος ἀπὸ τὸ ἐν εἰς τῷ ἄλλο ἄκρον, καὶ ἄλλα παρόμοια. Ταῦτα δύναται πλὴν ἀτοπίαι καὶ ὑπερβολαῖ, ὡς πρὸ μικροῦ ἀπεδείχθη ἀπὸ τὰς παρατηρήσεις ότι ερεύνας διαφόρων ἐπισήμων περιηγητῶν. Εἰς ἐκ τούτων, φυσικὸς περιβόλτος, (Humboldt), ἐπέρχασε δεκαεπτά μῆνας ἐπὶ τῶν Ἀνδεων, τῶν ὁρέων ὃπου γεννάται ὁ Γρυφογύψ, ἔβλεπε τὸ πτηνὸν καθημέφαν, ἐτονφέκισε πολλά, καὶ ἐπληροφορήθη ὅτι γενικῶς τὸ κατὰ μέσον ὅφον μέγεθος αὐτῶν δὲν ὑπερβαίνει τῶν μεγαλητέων Εὐρωπαίων γυπῶν τὸ μέγεθος.

Ο Γρυφογύψ πετᾶ ὑψηλότερα δοιούδήποτε ἄλλου πτηγοῦ· κάποτε εὑρίσκεται σχεδὸν τέσσαρα μίλια ὑπὲρ τὸ ἐπίπεδον τῆς θαλάσσης, χρονιάριθμοι συχνάζουν τὴν ἄπειρον σιφάν τῶν χιονοσκεπάστων Ἀνδεων. Εἶναι δὲ πλέον ἀξιοσημείωτος δι' ἀγριότητα καὶ δύναμιν παρὰ διά μέγεθος· κοινῶς αἱ πτέρυγες αὐτοῦ ἔχουν τεσσάρων πτυχῶν μῆκος ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ἐνὸς μόνου ἐκ τῶν δύος Εὐρωπαίοι ἐμέτρησαν, ὑπερεβαίναντας ἐξ πτήσεις. Τὸ φάμφος τοῦ πτηγοῦ τούτου εἶναι μέγιστον καὶ ἐσχινότατον, διαμάλον μὲν ἐπὶ τῆς κορυφῆς, ἄλλα πολὺ ἀγκιστρωτὸν εἰς τὴν μύτην· οἱ ὄνυχες αὐτοῦ, προσέπι, εἶναι μέγιστοι καὶ δυνατώτατοι· διαφόρως δὲ ἀπ' ἄλλες γύπας τρώγει ζῶντα θηρία, ὡς καὶ θηγανιαῖα, μολονότι προτιμᾶτα δευτερα. Ιδέαν τινὰ τῆς ἴσχυος τῶν πτηγῶν τούτων ἐμποροῦμεν νὰ λάβωμεν ἐκ τῆς ἀκολούθου περιγραφῆς τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὥποιον προβάλλοντον εἰς τὸ θήρευμά των.—Αὐτὸς Γρυφογύψες πίπτουν κατεπάνω εἰς μίαν δορκάδα τῶν Ἀνδεων, ἀκόμη δὲ καὶ κατεπάνω εἰς δάμαλιν· τὴν διώκουν πολλὴν ὥστα, πληγόνουσαι αὐτὴν μὲ τὸ φάμφος ότι τοὺς ὄφεις τοῦ ταλαιπωροῦ ζῶσιν, τὸ δόποιον πίπτει καταγῆς, καὶ φαδέως ἐκπνεεί. Εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Κονίτου, προξενεῖται ἀπὸ τὸ φρεγὸν τοῦτο πτηγὸν μεγίστη βλάβη εἰς τὰ βοσκήματα, εξαιρέτως εἰς τὰ πρόβατα ότι βοσκεῖται, καὶ εἰς τὰς χορταρώδεις δὲ πεδιάδας τῆς Ἀντι-

σάνας, περὶ τὰς δώδεκα χιλιάδας ποδῶν ὑπὲρ τὸ ἐπίπεδον τῆς θαλάσσης, εὐρίσκονται ἀδιακόπω ταῦροι, πλιγωμένοι ἐπὶ τῶν υφῶν ἀπὸ Γρυφογύπας. Παιδία δύως δὲν ἀρπάζει ποτὲ τὸ πτηνὸν τοῦτο, ἀντὶ ότι παρουσιάζωνται συχνόταται εύκαιρια.

Λέγεται ότι ὁ Γρυφογύψ δὲν κτίζει φύλεαν ἀλλ᾽ ότι καταθέτει ἐπὶ τῶν γυμνῶν βράχων τοὺς αὐγά τοῦ. Ἀφοῦ ἐκκολαφῶσι, τὸ θηλυκὸν μέν μετὰ τῶν νεοσσῶν ἐν ἔτος ὀλόκληρον, διὰ τοὺς προμηθεύητας τροφήν, καὶ νὰ τοὺς διδάσκειν τὰ τὴν προμηθεύωνται οἱ ἴδιοι.

Ο προνιημένος περιηγητής (Humboldt) ἴδε τὸν Γρυφογύψα μόνον εἰς τὴν Νέαν Γρανάταν τὸ Κούντον, ότι τὴν Περούν· ἀλλ᾽ εἰδοποιήθη ὅτι ἀκολουθεῖ τὴν σειρὰν τῶν Ἀνδεων ἀπὸ τὸν ισημερινὸν μέχρι τῆς ἐβδόμης μοίρας βορείοι πλάτους, εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἀντιοχούντας· Ἀφιβολία δὲν ὑπάρχει τώρα, λέγει ἡ Αμερικανὴ Ἐγκυλοπαιδεία, ὅτι φαίνεται καὶ εἰς τὸ Μεξικόν, καὶ εἰς τὴν νοτιοδυτικὴν περιοχὴν τῶν Ηνωμένων Πολιτειῶν.

ΤΟ ΝΑΤΑΓΙΟΝ.

Πρωτηνὶ φοράν ἐνανάγγησα,—λέγει πλοίαρχος Αγγλος,—εἰς τὸ μέσον τοῦ πελάγεας, τὴν 20ηΝοεμβρίου, 1820, πλησίον τοῦ ισημερινοῦ, περὶ τὴν 118° δυτικοῦ μῆκους. Τὸ πλοιόν μου ἦτο φαλαικούραβον, καλύμενον Ἐσσεξ. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἐνῷ ἐγνεύαμεν φαλαίνας, ἵδα μίαν μεγαλωτάτην—ἴσως τριάκοντα πέντε ἡ τεσσαράκοντα πτυχῆς μακράν—διασχίζουσαν ὁρητικῶς τὰ ὑδατα, ότι κατευθυνομένην πρὸς ἡμᾶς. Ἡλίζαμεν ὅτι, καθὼς ἔβλεπε ὅπως τὸ πλάγια, ἡ βυθισθῆν καὶ περάπειν ὑποκάτω τοῦ πλοίουν. Ἀλλ᾽ ὅχι! τὸ θηριόν, ἐλθὼν μ' ὀλην αὐτοῦ τὴν δύναμιν, ἐκτύπησε κατὰ τὸ μέρος τῆς πρώματος, εἰς τρόπον ὥστε διεσπείσθη οφοδρῶς πᾶσα δοκὸς καὶ σανὶς τοῦ καραβίουν. Ἐπειτα δὲ, ως νὰ εἴχε τὸ βλάψειν βαρεῖται ότι ἀπροσδόκητος σύγκρουσις, ἐτίναξε τὴν τερατώδη αὐτοῦ κεφαλήν, ότι ἀπεμακρύνθη τόσον, ὥστε πρὸς καιρὸν ἐμένεν ἀφαντον. Ἀλλὰ μετὰ σχεδὸν μίαν ὥραν, ἐνῷ ἐμακαρίζαμεν ἐαυτοὺς ὅτι δὲν ἐπάθαμεν χειρότερα, ἰδαμεν τὴν αὐτὴν φάλαιναν—περὶ τούτῳ ἡμεθαύπερβεταιοι, κρίνοντες ἀπὸ τὸ μέγεθος τοῦ ὄφαρίουν, καὶ τὴν διεύθυνσιν κατὰ τὴν ὅποιαν ἥρχετο—κινούμενην πάλιν πρὸς ἡμᾶς. Διαμίας ἐγνωρίσαμεν τὸ μέχεδος τοῦ κινδύνου, ἄλλα ν' ἀποφράγματεν ἦτον ἀδύνατον. Τὴν φοράν ταύτῃν ἐκτύπησε τὴν κεφαλήν αὐτῆς κατὰ τὴν πλευρᾶς τοῦ καραβίου, καὶ τὸ διέσπασεν εἰς τρόπον,

διατείρισαμεν χάρη της πλοιάρια με ταχύτητα μεγίστην, και ἐμβίκαμεν εἰς αὐτὰ δόλοι, εἴκοσι τὸν ἀριθμὸν,—έπτα, και ἔπτα, και δέ. Μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴ ἀκόμη ἐπλευν, ἀπεκοπήσαμεν νὰ ἀναβίωμεν, χάρη της ἡδύτητης πλοιάριας, χρέας, νεφόν, φόῦμι, δύο ἑκτημόρια και ἐν τεταρτημόριον τοῦ κύκλου, και τρεῖς ναυτικάς πυξίδας. Ταῦτα, ὡς και ὀλίγα τινὰ πανία και σχοινία, μερικὰ τινέκια, κόριν πινέτιδα, κτλ., διεμοιχάσαμεν δόλοι ἀναμεταξύ μας, χάρη της ἐφωδιάσαμεν τὰ πλοιάρια δόπον καλά ἐσυγχώρουν αἱ περιστάσεις. "Ἐπειτα, ἀντὶ ν' ἀποπλεύσαμεν διὰ τινὰ λιμένα, τόπον ἡμεθα ἐκπεπλιγμένοι χάρη πεφυρμένοι, ὥστε ἐκαθίμεθα εἰς τὸν τόπον μας, κυττάζοντες τὸ πλοῖον, ὡς νὰ ἴστον ἐκ τῶν φιλτάτων. Οἱ ὄφθαλμοι μας ἔξι κολούθευν εἰς αὐτὸ προσηγλωμένοι, ἔωσθε μεγά πολλάς δράς, κλονηθὲν ἐλαφρῶς, κατεβυθίσθη. Λόγοι ἀδινατῆν νὰ περιγράψω τὰ αἰσθήματά μας. Ἐθεωρούσαμεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον—ἐθεωρούσαμεν τὸ μέρος, δόπον πρὸ μικροῦ ἐπλευν—και δὲν ἐπαύσαμεν νὰ θεωρῶμεν, ἔωσθε συνελθόντες ἴδαιμεν τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου, εἰς τὸν ὅποιον εὐρισκόμεθα, χάρη τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ μεταχειρισθῶμεν πάντα τροπον, ὥστε, εἰ δυνατόν, νὰ σωθῶμεν.

"Ἐσυμβούλεύθημεν τῷσα περὶ τοῦ δρόμου, τὸν ὅποιον ἐπίμφερε νὰ ἐπάρωμεν—πρὸς δυσμάς εἰς τὰς Ἰνδίας, πρὸς ἀνατολὰς εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν, η νοτιοδυτικῶς εἰς τὰς Κοινωνικὰς Νῆσους. Ἐγνωμόζαμεν ὅτι δὲν ἡμεθα πολὺ μακράν ἀπὸ τὴν Ταχίτην, ἀλλὰ τόπον ἰγνούσαμεν τὴν καταπάτασιν και διάθεσιν τῶν κατοίκων, ὥστε ἐφοβούμεθα μή μας καταφάγωσιν ἀνθρώποφάγοι, ηὲν παρεδιδόμεθα εἰς τὸ ἔλεος αὐτῶν. Ἀπεφασίσθη λοιπὸν νὰ διευθυνθῶμεν πρὸς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν, τὴν ὅποιαν ἐλογιάζαμεν ὅτι ἀπεῖχεν ὑπὲρ τὰ δισχίλια μίλια. Ὁδεν ἡμέρας τινὰς ἐπλέαμεν πρὸς ἀνατολὰς, και, μολονότι ἡνωχλούμεθα ὑπὸ οφοδρῶν και ἐναντίων ἀνέμων, δὲν διεχωρίσθημεν. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐν ἀπὸ τὰ πλοιάρια μας ἤρχισεν νὰ καμῇ νεφά, και παρετηρήσαμεν ὅτι εἶχεν ἀνοῖξεν ὑποκάτω τὸ ἐλάττωμα τοῦτο μὲ κόπτες πολλοὺς ἐδιορθώσαμεν, πλὴν μᾶς ἐθαλασσοβράχη μερικὸν παξιμάδιον. Ἐν τῷ μεταξύ, αἱ ζωτροφίαι και τὸ νεφόν, μ' ὀλίγην μας τὴν οἰκονομίαν, ἤρχισαν νὰ ὀλιγοστεύωσιν· η δύναμίς μας καθημέραν ἥλαττοντο, δχι μόνον δι' ἀποχῆς, ἀλλὰ χάρη τῶν ἀγώνων, δοςες ἀναγκαίως ὑπεφέραμεν διὰ νὰ μή καταβυθίσθωσι τὰ πλοιάρια μας. Μίαν νύκτα μας διεχώρισεν ἡ κακοκαιρία· τὸ πρωῒ δ' ἀπηγνήσαμεν μόνον τὸ δια πλοιάριον· τὸ ἄλλο πιθανὸν ὅτι ἔχαθη.

Μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας, ὅτε πλέον εἶχε φθάσειν εἰς ἄκρων βαθμὸν ἡ στενοχωρία μας, ὑπερεχάρημεν ἵδοντες χαμηλὴν τινὰ ἀκατοίκητον νῆσον, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκβίκαμεν εὐέλπιδες, ἀλλ' ἀπετύχαμεν πικρῶς. Ἐπὶ τῆς ἐφημονήσου ταύτης δὲν υπῆρχαν πλὴν θάμνοι τινὲς ἀκαρποὶ χάρη τοῦ πολλοῦ. Μόνην τροφὴν ἡμιπορέσαμεν νὰ προμηθευθῶμεν δίλιγα τινὰ ποντία και τὰ αὐγά των· και ταῦτα διώς ἤρχισαν ταχέως νὰ ἐλαττώνωνται· διότι, τὰ θαλάσσια πτηγά, φοβηθέντα, παρήγησαν τὰς φωλεάς των, εὐθὺς ἀπό τὰς ἐληπτεύσαμεν ἀπαξ ἡ δίσ. Τὸ χειρότερον διώς ἡ τοῦ σχεδὸν παντελῆς ἐλλειψις νεροῦ δὲν ἡμιπορέσαμεν νὰ εὑρισκείμεν παρὰ μικρὰν τινὰ πτηγῆς εἰς τὴν ἄμμον ἐπὶ τοῦ αἰγαλοῦ· πλὴν και αὐτὴ ἦτο καλυμμένη ἀπὸ τὰ κύματα καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς πλημμύρας.

"Ἐπειδὴ λοιπὸν ἐνταῦθα δὲν εἶχαμεν πρὸ διφθαλμῶν παρὰ λιμοκτονίαν ἀφευκτορ, ἐκρίθη συμφερότερον νὰ ἔξελθωμεν εἰς τὸ πελαγος. Τρεῖς διώς τῶν συντρόφων μας ἐπιφοτίησαν νὰ μείνωσιν, εἰς τοὺς ὁποίους ὑπεσχέθημεν νὰ στεῖλωμεν πλοῖον νὰ τοὺς ἐπάρῃ, εὖν και ἡμεῖς αὐτοὶ ἡθέλαμεν ποτὲ κατευοδωθῆν εἰς Χριστιανὸν λιμένα. Μὲ διλγώτατον παξιμάδιον διὰ καθένα, και μὲ ὀλίγον νεφόν, ἤρχισαμεν πάλιν τὸν πλοῖον μας ἐπὶ τοῦ ἀχανοῦς ωκεανοῦ. Ἔις ὀλίγας ἡμέρας ἀνηλθησαν αἱ ζωτροφίαι μας. Άνω ἄνθρωποι ἀπέθαναν· ἐξ ἀνάγκης μετεχειρίσθημεν πρὸς διατήρησιν ἡμῶν τὰ λείγανά των, ἀφοῦ πρῶτον τὰ ἐκάμαμεν ὀπτά. Και ταῦτα διώς ἐτελείωσαν. Τί εἶχε νὰ γένη; Ἐβλέπαμεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον μὲ φρικώδεις λογισμοὺς, ἀλλ' ἐπιωπούσαμεν. Εἶμαι βέβαιος ὅτι συνηγαπώμεθα διός ἀδελφοί· και μ' δλον τοῦτο, τὰ βλέμματά μας ἐφανέρωναν καθαρωτάτα τί ἐπρεπε νὰ γένη. Ἐφόιψαμεν λαχνούς, και ὁ θανατηφόρος ἐπεσεγειν εἰς τὸν δυστυχῆ δούλον μας. Πάραντα ἐγὼ, ἀναπηκωθεὶς, 'Παιδίον μου, παιδίον μου,' ἐφώναξα, 'ἔαν δὲν εὔχαιριστήσαι, ἐγὼ τουφεκίζω δοποιον ἥθελε σὲ πρωτεγγίξειν.' Ο ταλαιπωρος παῖς ἐδίστασεν ὀλίγον· ἐπειτα, καταθέπας τὴν κεφαλήν, 'Εὐχαιρισοῦμαι,' εἶπεν, 'ὅπον χάρη τοῦσδέποτε ἄλλος.' Ταχέως ἐφάγη, και δὲν ἀπέμεινεν εξ αὐτοῦ τίποτε. Ἀκολούθως νομίζω ὅτι ἀπέθανεν ἄλλος τις ἀφ' εαυτοῦ, και τούτον, προσέτι, ἐφάγαμεν. Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ διηγηθῶ περισσότερα· η κεφαλή μου πυροῦται εἰς τὴν ἐνδύμησιν αὐτῶν· μόλις ἔξειρω τί λέγω. Ἐλησμόνησα νὰ εἴπω, ὅτι πρὸ τοῦ νῦν εἶχαμεν διαχωρίσθην και ἀπὸ τὸ δεύτερον πλοιάριον. Μετὰ ὀλίγας ἀκόμη φρικώδεις ἡμέρας, ἐντὸς τινὲς ἐκοίτοντο εἰς τὸ πάτον τοῦ πλοιαρίου, ἀδύνατοι νὰ σηκωθῶσι, και ἐντ-

μόλις ζήτας ἀπὸ ἡμᾶς ἡμπόρου νὰ σαλεύσῃ, ἐφάνη πλοῖον τι. Μᾶς ἐπῆραν μέσα, καὶ μᾶς ἐπερποιήθησαν φιλοφρονεστατα. Τὸ αὐτὸν συνέβη καὶ εἰς τὸ ἄλλο πλοιάριον. Ἐπλευσε δὲ ὁ καραβίον τι εἰς ζήτησιν τῶν ἐπὶ τῆς ἐρήμου νήσου συντρόφων μας, τοὺς δόποις, εὑρὼν ζωντανούς, ἔσωσε.

Ο ΚΡΤΦΙΟΣ ΘΗΣΑΤΡΟΣ.

ΤΑ ἐφεξῆς ἰστοροῦνται ὑπὸ τοῦ Τανεφνιέος εἰς τὰς περιηγήσεις αὐτοῦ.—

Σάχ' Αββᾶς ὁ πρῶτος, βασιλεὺς τῆς Περσίας, ἀποπλανηθεὶς μίαν τῶν ἡμερῶν ἐκ τῶν ὀπαδῶν, μὲ τοὺς δόποιους συνεκυνήγει, εὑρίσκεται τοῦτον τινὰ βοσκὸν παίζοντα τὸν αὐλὸν τε. Τοι ἐχαιρέτησε, καὶ συνωμιλήσε μετ' αὐτοῦ ἵκανην ὅραν· τόσον δὲ ἐθαύμασεν ὁ βασιλεὺς τὴν ὁρίσιν τοῦ ποιμένος, ὥστε παρέδωκεν αὐτὸν εἰς διδασκάλους, διὰ νὰ μαθητευθῇ τὰς ἐλευθερίας γνώσεις. Ὁ βοσκὸς διὰ ταχυτάτης προσόδη εἰς πάντα κλάδον μαθήσεως ἐκίνησεν εἰς ἐκπλήξιν τὴν αὐλὴν καὶ τὸν προστάτην αὐτοῦ, ὁ δόποιος τὸν μετωνόμασε Μωάμεθ. Άλην Βέρην, καὶ ουγζόνως τὸν εδιώρισε Ναζάρ, ἦτοι ἐφορον τοῦ Βασιλικοῦ Οἶκου. Άνοι φοράς σταλθεὶς ὡς πρέσβυς πρὸς τὸν Μέγαν Μογγόλον, εὐηρέσιης πολὺ τὸν βασιλέα μὲ τὰς διαπραγματεύσεις τε, διότι εἰχεν ἀρετὴν, σπανιωτάτην μεταξὺ τῶν Περσῶν, τὴν ἀδιαφθορίαν,—ώστε οὐδεμία ποσότης χρημάτων ἥδυνατο νὰ τὸν τικήσῃ. Η εὗνοια, τὴν ὀπαίαν ἔχαιρε, τοῦ ἐγέννησε μὲν πολιοτάτης ἐχθρούς, ἀλλ' οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ ὀμιλήσῃ κατ' αὐτοῦ πρὸς τὸν κυρίαρχον, ὁ δόποιος τῶνον ὑπελήπτετο.

Μετὰ τὸν θάνατον διως τοῦ βασιλέως, ἐπεχείνησαν νὰ κατοψθῶσι τὸν ὀλεθρον τοῦ Μωάμεθ διὲ ἐχθροὶ αὐτοῦ διὰ Σεχᾶ Σεφῆ, τοῦ διαδόχου, δοτιξ, ὧν νέος, ἐπείθετο εὔκολωτεψα. Παρέστησαν λοιπὸν εἰς τὸν βασιλέα, δη, ἐπειδὴ ὁ Μωάμεθ εἶχεν οικοδομήσειν εἰς ιδίων τοῦ διάφορα ξενοδοχεῖα, καὶ μεγαλοπρεπές τι παλάτιον, ἦτοι ἀδυνατον νὰ μὴν εἴχε σφετερισθῆν ἀργῆναι ἀπὸ τὸν δημόσιον θηραυλόν. Ὁ βασιλεὺς, ἐπιθυμῶν νὰ εξαφίωσῃ τὴν ἀλήθειαν τῆς κατηγορίας, ἐπόσταξε τὸν Μωάμεθ νὰ ἐγοιμάσῃ τοὺς λογαριασμούς του ἐπτὸς δεκαπέντε ἡμερῶν· ἀλλ' ὁ πιστὸς οὗτος ἐφορος πανεκάλεσε τὴν αυτοῦ μεγαλειότητα νὰ ἐλθῇ τὴν ἐπαύλιον εἰς τὸ ταυεῖον,—ὅπερ ὁ βασιλεὺς ἤνθε τὰ πάντα εἰς ἐντελῆ τάξιν. Ἐκεῖθεν ἐπορχώντης εἰς τὸν οἶκον τοῦ Μωάμεθ, ὃπου εἶπελάγη ὥστε εἰς ὅλα τὰ οἰκήματα σκεύη ἀπλούστατα, ἢ δὲν ἡμπόρεσε νὰ μὴ φανεψώσῃ τὸν θαυμασμὸν του διὰ τὴν

θέσιν. Εἰς τῶν δούλων, παφατηρήσας θύραν τινὰ ἡσφαλισμένην μὲ τρία κλειδά, ἔνευσε περὶ αὐτῆς εἰς τὸν βασιλέα. Ἡ αὐτοῦ μεγαλειότης ἡφωτησε τὸν Μωάμεθ ποῖος θηραυλὸς περιεκτος εἰς τὸ δωμάτιον, τὸ μὲ τόπηρ ἐπιστρέψαν κεκλεισμένον. Ὁ Μωάμεθ ἀπεκρίθη, διτὶ δλατὰ ἴδια του κτήματα περιελαμβάνοντο ἐκεί· ἀπαντα δὲ τὰ λοιπὰ ἥσαν τῆς αὐτοῦ δωματίου, μεγαλειότητος. Ἡνοιξε τότε τὴν θύραν τοῦ δωματίου, εἰς τὸ δόποιον δὲν ἐφάνη τίποτε παρὰ ἡ βασιηρία τε, τὸ δισπάκιον, ὃ ἀσκός τε νεφοῦ, ὃ αὐλὸς, καὶ τὰ ποιμενικά τε ἐνδύματα, ὅλα κρεμασμένα ἀπὸ τὸν τοῖχον. Ὁ Ναζάρ, ὥσθιαν τὴν ἐκπλήξιν τοῦ βασιλέως, ἰστόρησε πρὸς αὐτὸν τὴν καλοτυχίαν του, καὶ τίνι τρόπῳ εἴχε φερθῆνε εἰς τὴν αὐλὴν ἐκ διαταγῆς τοῦ Σάχ' Αββᾶ, παρακαλῶν τὴν αὐτοῦ μεγαλειότητα, ἐὰν δὲν ἐχρειάζετο πλέον τὰς δουλεύσεις του, νὰ τὸν δώσῃ ἄδειαν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ παλαιὸν αὐτοῦ ἐνασχόλημα. Τόσον ἐθαυμασε τὴν ἀρετὴν τοῦ ὑπονομοῦ δωματίου, ὥστε ἐκβαλε τὸ ἴδιόν του φόρεμα, καὶ τοῦ το ἐχάψησε, τιμήσας αὐτὸν οὕτω τὰ μέγιστα κατὰ τὴν Περσικὴν συνήθειαν. Ὁ Μωάμεθ ἐμεινεν εἰς τὸ ἀξιωμά του, ἢ εἰς τὸ ἀξιωμά του ἀπέθανεν, ἀλλ καὶ ἀδιαλείπτως ἐκίνον πάντα λιθον κατ' αὐτοῦ οἱ ἐχθροί του.

ΑΜΕΤΡΟΛΟΓΙΑ.—Ἄνοι τινὲς συνεταξείδευαν. Εἰς εξ αὐτῶν ἦτο τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀνθρώπων ἔκεινων, οἵτινες, πάντοτε βλέποντες τὰ πράγματα μὲ μικροσκόπιον, τὰ φαντάζονται ὅλα γιγαντιαῖα. “Ἀκουσε τί λέγον· η Εὐρώπη, ὡς καὶ ἡ Αφρική, ἔχει πάμπολλα τένατα.” Ὁ ἀμετρολόγος, νομίσας τοῦτο ἐνύκαιων περίστασιν νὰ μεταχειρισθῇ τὰς ὑπερβολάς του, “Ιδα, λέγει, λάχανον μεγαλήτερον παρὰ οἰκίαν.” —“Καὶ τιχώ, ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος, ‘ἰδα χύτραν μεγάλην ἴσαι μὲ ἐκκλησίαν.’” Ὁ πρῶτος, ἀκούσας τοῦτο, ἤρχισε να τὸν περιγελᾷ. “Στάσου διως, τὸν λέγει ὁ ἄλλος· ‘η τοιαύτη χύτρα ἔχινε διὰ νὰ ἐψηθῇ μέσα τὸ λάχανόν σου.’”—ΡΗΤΟΡ. ΒΑΜΒΑ.

Μηδὲ ὁ πλέον πεμψεκεμένος στρατηγὸς ἀσ ιὴ φαντάζεται ἀσφαλῆ ἀπὸ ἀνακάλυψιν τὸν εαντόν του· διότι αἱ πετραι ἔχουν ὄφθαλμούς, καὶ τὰ δένδρα ἔχουν ὄφτασι, καὶ τὰ πετενά τοῦ οὐρανοῦ ἔχουν γλώσσας, διὰ νὰ προδώσωποι τὸ πλέον κυνόφιον ἐπιχείνημα.

Νῦν χαῖρε μεγαλοπρεπής! εἰς ἄρμα ἐβιβάσες Πρεσβάτες, καὶ τὴν γῆν παταύν τὴν θαπων σου· αἱ πόδες· Ἀστερώπων διάδημα τὰ μέτωπον σου στέψει, καὶ παριστῶσι τὴν μαχρὰν χλαμῆδα σου τὰ νέφη.